

POSLIJEDIPLOMSKI STUDIJI

Split, 17. studenog 2015.

OBAVIJEST O POLOŽENOM LICENCIJATSKOM ISPITU MARKA VUČETIĆA

U srijedu, 11. studenog 2015., Marko Vučetić, apsolvent na poslijediplomskom sveučilišnom doktorskom studiju Kršćanstvo i suvremena kultura, uspješno je položio licencijski ispit i obranio licencijski rad na temu *Antropologija čina u teološkoj misli Ivana Pavla II.* Rad je napisan pod mentorstvom prof. dr. sc. Nikole Bižace.

U prvom dijelu ispita Kandidat je predstavio svoj rad, istaknuo je blisku, u recentnim raspravama nedovoljno istraženu vezu između realistične fenomenologije K. Wojtyły i teološke antropologije pape Ivana Pavla II. Naime, Wojtyła je u djelu *Osoba i čin*, zahvaljujući fenomenološkoj analizi iskustva, izgradio personalističku filozofiju, polazeći od analize iskustva kao djelatne stvarnosti kojom se čovjek u činu očituje kao subjekt koji činom biva realiziran, a ne samo prezentiran, te se, sasvim plauzibilno, postavlja nosivo određenje čina i osobe kao osoba-čin. Ovime se uspostavlja razlika dvaju dinamizama: dinamizma čovjeka koji djeluje i dinamizma djelovanja unutar čovjeka.

Kandidat je, nadalje, rekonstruirao Wojtylin misaoni razvoj koji nije ostao zatvoren unutar fenomenologijske metode E. Husserla i M. Schelera, nego je, preuzimajući tomističku metafiziku i antropologiju, doveo do nastanka originalne personalističke filozofije kojom

se, na adekvatan način, izbjegavajući zamkama hermetizma, o čovjeku progovara s razine življenog života, odnosno s razine konkretne egzistencijalne prakse. Papa Ivan Pavao II., iznoseći teološku istinu o specifično ljudskom modusu bivstvovanja, ističe pristupnik, razvija fenomenologijsku analizu osobe-čina na način isticanja integrirajućih mehanizma antropologije čina, dovodeći je u kontekst čovjekovog bitnog određenja kao bića koje je stvoreno na sliku Božju te je, samim time, budući da svoju ontološku strukturu fundira u Božjem stvarateljskom činu, ujedno i stalni projekt Crkve.

Nadalje, u izlaganju je istaknut značaj antropologije čina u nadvladavanju suvremenih antropoloških prijepora, upravo zahvaljujući poimanju čovjeka kao slike Božje kojemu pripada egzistencijalni ambijent realnosti povijesnog svijeta, a ne nikad ostvareno obećanje utopijskog ideala. Budući da osoba-čin svoj realitet ostvaruje u određenju prvotne samoće,

ona shvaća kako su istinske ljudske relacije nošene snagom bezinteresnog dobra, neovisno radi li se o relaciji prema čovjeku, prirodi ili Bogu. Bezinteresnost dobra osobu dovodi do antropološke zakonitosti autoteleologije – osoba ne samo da činom ostvaruje neke ciljeve, nego ujedno ostvaruje sebe samu. U izlaganju je istaknuta stvarnost istine otkupljenog čovječtva u osobi Isusa Krista, osobito hermeneutika Kristovog sebedarja kojim se integrira djelovanje, spoznavanje, sloboda i ljubav. Kandidat je naglasio opasnost instrumentaliziranog uma i instrumentalizirane vjere te je predložio model heteroafirmativnosti koji će, zahvaljujući integrativnim postavkama antropologije čina, dovesti do očovječenog svijeta i oživotvorene vjere.

U drugom dijelu ispita Kandidat je odgovarao na zadane licencijatske teme u području teološke antropologije.

Ovom obranom položen je ukupno deveti licencijatski rad na poslijediplomskim studijima KBF-a Sveučilišta u Splitu.

Ivana Župa, dipl. catech.,
Voditeljica ureda za PDS